

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **D.R.**, bytem T. 51, M., zastoupen JUDr. Oldřichem Benešem, advokátem se sídlem Mojmírovců 41, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1. MUDr. T.K.**, bytem B. 3022/285, P.10, **2. V.B.**, bytem J. 519, J., oba zastoupeni JUDr. Lucií Kolářovou, advokátkou se sídlem Advokátní kancelář Vácha & Kolář, Přemyslovská 28, 130 00 Praha 3, **3. Česká telekomunikační infrastruktura a.s.**, se sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016, č. j. OÚPSŘ 191/2016-330-rozh.,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 10. 8. 2016, č. j. OÚPSŘ 191/2016-330- rozh., s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osobám zúčastněným na řízení s e náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Cvikov, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“), ze dne 4. 5. 2016, č. j. MUC-2378/2016-STO. Uvedeným rozhodnutím bylo žadatelům – osobám zúčastněným na řízení MUDr. T.K. a V.B. – vydáno podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), územní rozhodnutí o umístění stavby roubeného rodinného domu o 1 bytové jednotce velikosti 3+KK s ordinací akupunktury a

masáží, krytého stání pro 2 osobní automobily a skladu zahradní techniky, fotovoltaických panelů pro zásobování elektrickou energií na střeše rodinného domu a střeše stání, vrtané studny s přípojkou, domovní čistírny odpadních vod, kanalizační přípojky se systémem zasakování, dešťové kanalizace se vsakovací nádrží a oplocení na pozemku p. č. ■■■ v k. ú. T. u C., obec C. (nadále budou pozemku uváděny bez názvu k. ú.).

Žalobce namítal, že byl vydaným rozhodnutím žalovaného dotčen na svých právech, neboť bylo vydáno v rozporu se zákonem a stavební územně plánovací dokumentací.

Žalobce popsal, že MUDr. K. a V.B. nejprve požádali o územní rozhodnutí ohledně umístění stavby „Nová čistírna odpadních vod u rodinného domu“ na p. č. ■■■ pro budoucí rodinný dům. Stavební úřad vydal dne 10. 4. 2015 územní rozhodnutí o umístění uvedené stavby na daném pozemku. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015 územní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání, přitom výslovně uvedl, že stavbu nelze povolit, protože pozemek p. č. ■■■, na kterém mělo být umístěno zasakování čistírny odpadních vod, je v nezastavitelném území. Současně konstatoval, že na území T. u C. je podle územního plánu města C. a závazné vyhlášky č. 7/2004 o závazných částech územního plánu města C. možné stavět pouze v historických lokalitách, na místě zbouraných budov, a uvedl, že na pozemku p. č. ■■■ se žádné zbořeníště nenachází, proto na něm není možné umístit rodinný dům ani čistírnu odpadních vod. MUDr. K. a V.B. poté požádali o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby na pozemku p. č. ■■■. Stavební úřad vydal dne 4. 5. 2016 územní rozhodnutí a žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a územní rozhodnutí potvrdil. Uvedl přitom, že umístění stavby rodinného domu na pozemku p. č. ■■■ s využitím pro bydlení a ordinaci je v souladu s územním plánem města C. a jeho regulativů, neboť stavební záměr se nachází v ploše smíšeného obytného území.

Podle žalobce je popsáný postup žalovaného v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí a zásadou legitimního očekávání. V napadeném rozhodnutí se žalovaný odchýlil od svých závěrů obsažených v předchozím rozhodnutí, v němž uvedl, že na pozemku p. č. ■■■ se nenachází žádné zbořeníště, a proto na něm není dle závazných částí územního plánu města Cvikov možné stavět.

Žalobce dále namítal, že otázka souladu umístění předmětné stavby s územním plánem města C. byla posouzena nesprávně. Z vyhlášky č. 7/2004 vyplývá, že obě podmínky („historické lokality“ a „místo zbouraných budov“) musí být splněny současně. K tomuto závěru žalobce vede skutečnost, že vyhláška č. 7/2004 konkretizuje územní plán města Cvikov a určuje bližší podmínky pro konkrétní plochy a území vymezené územním plánem, a tedy určuje, jaké stavby a za jakých podmínek lze v daném území podle územního plánu stavět. Pokud by postačovalo splnění jen jedné z uvedených podmínek, tak by nebylo nutné ustanovení o podmínkách výstavby v lokalitách T. a N. ve vyhlášce uvádět. Jestliže by mohla být výstavba povolena jen „na historických lokalitách“, pak historickou lokalitou je lokalita v současnosti zastavěná, historicky využívaná k bydlení, a taková podmínka by nebyla nutná, neboť pro zastavěná území je výstavba obecně možná a není nutné ji zvlášť povolovat. Totéž by platilo o podmínce „na místě zbouraných budov“. Obě podmínky musí být podle žalobce splněny současně, což dokládá i první věta tohoto ustanovení, podle níž pro osady T. a N. není

navržen urbanistický rozvoj území. Jinými slovy pořizovatel územního plánu nepočítal s rozvojem tohoto území, proto nestanovil nové plochy k zástavbě, ale omezil výstavbu na místa, kde kdysi (historicky) stávaly budovy (neboli na historické lokality, na místě zbouraných budov). Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nemohl v námitkách argumentovat rozporem rozhodnutí s právními předpisy a že nebyla dotčena jeho práva. Pokud by byla na sousedním pozemku postavena stavba v rozporu s právními předpisy, pak by bylo nepochybně zasaženo do práv žalobce, neboť realizace stavby na pozemku p. č. ■■■ by měla podstatný vliv na krajinný ráz, výhledové a světelné poměry na nemovitosti žalobce. Přítomnost neoprávněné stavby na sousedním pozemku má negativní vliv na samotnou hodnotu nemovitostí žalobce.

Žalobce dále brojil proti závěrům žalovanému, že oddělení pozemku p. č. ■■■ mělo svědčit o tom, že se jedná o stavební pozemek. Žalobce poznamenal, že žádný správní orgán nezkoumá, zda k dělení pozemků dochází z důvodu zamýšlené výstavby nebo jiného důvodu. Argument žalovaného, že k rozdělení a vytvoření pozemku p. č. ■■■ došlo z důvodu, že tento pozemek je stavebním, není ničím podpořen. Právní předchůdci žalobce koupili nemovitosti na základě kupní smlouvy v roce 1996, včetně pozemků p. č. ■■■ a ■■■, které již byly vedeny samostatně. Lze si těžko představit, že před více než 20 lety došlo k oddělení pozemku p. č. ■■■ z důvodu, že by se mělo jednat o stavební pozemek. Žalobce se bránil závěrům žalovaného, že zapříčinil, že dotčený pozemek je stavebním, když se nikterak nebránil vzniku územního plánu. Žalobce zdůraznil, že nemohl nijak ovlivnit oddělení pozemku. MUDr. K. kupovala nemovitosti od bratra žalobce v roce 2014, tedy v době existence územního plánu města C. a vyhlášky č. 7/2004. MUDr. K. a V.B. tak nemohou být v dobré víře a předpokládat vydání územního rozhodnutí, neboť museli vědět, že na uvedených pozemcích není možné stavět, ale je možné stavět na pozemcích p. č. ■■■ a p. č. ■■■, které kupovali společně s pozemkem p. č. ■■■.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové územní rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že o věci dříve rozhodoval rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, kdy k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Důvodem byla skutečnost, že stavební úřad nezjistil dostatečně stav věci, jedna ze souboru staveb, resp. její část (systém zasakování) byla umístěna na pozemku, který se dle platného územního plánu nachází v nezastavěném území. Dále stavebnímu úřadu vytkl, že se nevypořádal s tím, zda předmětná stavba splňuje regulativy a podmínky pro zastavění dle platného územního plánu, konkrétně zda je umístěvaná v historické lokalitě a na místě a na místě zbouraných budov. Žalovaný v daném rozhodnutí s konečnou platností neuvedl, že je dán zákonný důvod k zamítnutí žádosti. Naopak ponechal na stavebním úřadě, aby celou věc znovu náležitě posoudil. K námitce týkající se souladu umístěvané stavby s územním plánem žalovaný odkázal na závěry stavebního úřadu na str. 15-17 územního rozhodnutí a také str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zrekapituloval, proč je předmětná stavba

v souladu s územním plánem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhol, aby soud žalobu zamítnul.

III. Vyjádření osob zúčastněných na řízení 1. a 2.

V písemném vyjádření k žalobě nejprve jen V.B. uvedl, že nechali vypracovat nový projekt a veškeré stavby umístili pouze na pozemku p. č. 586/2, který je zařazen v zastavěném území města C., v plochách s funkčním využitím „smíšené obytné území“, čímž se vypořádali s neshodami uvedenými žalovaným v rozhodnutí ze dne 20. 7. 2015. Obecně závaznou vyhláškou o závazné části územního plánu, ani územním plánem města Cvikov není pro předmětný pozemek stanoven žádný limit omezující nebo podmiňující jeho využití.

Tyto skutečnosti MUDr. K. a V.B. dále rozvedli v písemném vyjádření ze dne 28. 11. 2016. Soudu předestřeli, že MUDr. K. získala předmětné nemovitosti na základě kupní smlouvy uzavřené s bratrem žalobce Mgr. J.R. dne 9. 6. 2014. Ještě před uzavřením kupní smlouvy měla k dispozici územně plánovací informaci o podmínkách využívání území Městského úřadu Nový Bor (tedy obce s rozšířenou působností obce C.) ze dne 8. 4. 2014, ve které tento správní orgán uvedl, že pozemek p. č. ■■■ je zařazen podle platného územního plánu města C. v plochách s funkčním využitím „smíšené obytné území“. MUDr. K. tak měla za prokázané, že na předmětném pozemku lze umístit stavbu. Po uzavření kupní smlouvy bylo vydáno závazné stanovisko Městského úřadu Nový Bor ze dne 8. 9. 2014 s tím, že podle platného územního plánu města C. je pozemek p. č. ■■■ zařazen v plochách s funkčním využitím „smíšené obytné území“ a že stavba roubeného rodinného domu dle předložené projektové dokumentace je v souladu s územním plánem. Ze závazného stanoviska Městského úřadu Nový Bor ze dne 14. 1. 2015 rovněž vyplývá, že předmětný pozemek je zařazen v plochách s funkčním využitím „smíšené obytné území“ a plánovaná stavba je v souladu s územním plánem. Stejněho dne vydal Městský úřad Nový Bor, odbor životního prostředí, závazné stanovisko – souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy pro plánovanou stavbu rodinného domu a v rámci odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stavba rodinného domu s provozovnou bude realizována na pozemku, který se dle platného územního plánu nachází v zastavěném území obce. Uvedené tři dokumenty byly vydány v souladu s územním plánem obce C., ve kterém je předmětný pozemek vyznačen jako „smíšené obytné území“ v rámci zastavěného území. Rovněž byl získán souhlas Agentury ochrany přírody a krajiny, oddělení CHKO Lužické hory, ze dne 19. 1. 2015, v jehož odůvodnění je opět zmíněno, že pozemek se nachází v zastavěném území města. Agentura ochrany přírody a krajiny se znovu vyjádřila po zrušujícím rozhodnutí žalovaného ve stanovisku ze dne 31. 8. 2015, kdy odkázala na předchozí stanovisko a uvedla, že realizací staveb nedojde k narušení přírodního prostředí, ani krajinného rázu a lze udělit souhlas. Opětovně byl souhlas udělen dne 3. 2. 2016. V rámci územně plánovací informace o podmínkách využívání území ze dne 19. 10. 2015 Městský úřad Nový Bor potvrdil, že předmětný pozemek je zařazen v plochách s funkčním využitím „smíšené obytné území“. V uvedeném dokumentu je zmíněno, že historické lokality nejsou územním plánem C. definovány, ale lze konstatovat, že jsou to oblasti zastavěné, tj. urbanizované.

Osoby zúčastněné na řízení tak dovozují, že pozemek p. č. ■■■ se nachází v zastavěném území. Tuto skutečnost nemůže změnit ani závazná vyhláška č. 7/2004, která člení území, resp. funkční plochy na nezastavěné a nezastavitelné a zastavěné a zastavitelné,

kam patří rovněž „smíšené obytné území“, kde se pozemek p. č. ■■■ nachází. Čl. 6 vyhlášky č. 7/2004 se netýká domů určených pro individuální bydlení, tedy rodinných domů, ale pouze bytové výstavby, tj. bytových domů, kterou omezuje pro osady Trávník a Naděje tak, že v tomto směru není navržen urbanistický rozvoj území a výstavbu, tj. výstavbu bytových domů lze uskutečnit pouze na historických lokalitách, na místě zbouraných budov. Osoby zúčastněné na řízení se bránily žalobcově argumentaci, podle níž musí být splněno současně, že se jedná „historickou lokalitu“ a „místo zbouraných budov“. Naopak podle jejich názoru jde o poměr vylučovací, kdy postačí splnění jedné ze stanovených podmínek. Pozemek p. č. 586/2 se nachází v historickém území, neboť byl určen k zastavění již v minulosti. K námitce, že žalovaný rozhodoval v téže věci pokaždé jinak, osoby zúčastněné na řízení konstatovaly, že původní rozhodnutí žalovaného se týkalo umístění domovní čistírny odpadních vod, kanalizační přípojky se systémem zasakování pro kanalizování budoucího rodinného domu na p. č. ■■■ a ■■■. Vzhledem k tomu, že pozemek p. č. ■■■ se nenachází v zastavěném území, žalovaný rozhodoval oprávněně. Současné řízení však nebylo vedeno ohledně umístění stavby na pozemku p. č. ■■■, ale pouze na pozemku p. č. ■■■, který požadavky na umístění v zastavěném území splňuje.

IV. Replika žalobce

V replice žalobce k argumentaci žalovaného uvedl, že se žalovaný snaží za každou cenu obhájit vydané rozhodnutí. Žalobce zopakoval, že žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí jednoznačně uvedl, že přestože je pozemek p. č. ■■■ dle územního plánu města C. v zastavěném území osady Trávník, tak vzhledem k tomu, že nebyl dříve zastavěn, není zde žádné zbořeniště, nelze na něm dle regulativů stanovených obecně závaznou vyhláškou č. 7/2004 umístit, a tedy ani povolit čistírnu odpadních vod a budoucí rodinný dům, pro který je v předstihu řešeno odkanalizování, neboť v dané ploše není navržen urbanistický rozvoj území a výstavbu lze uskutečnit pouze na historických lokalitách, na místě zbouraných budov, což předmětný pozemek nesplňuje. Podle žalobce dal žalovaný v uvedeném rozhodnutí jasný právní názor na to, že na pozemku p. č. ■■■ není možné umísťovat stavby, protože se zde nenachází zbořeniště. Opačný závěr pak žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak neodůvodnil, jeho postup je v rozporu se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování.

Pokud osoby zúčastněné na řízení 1. a 2. odkazovaly na závazné stanovisko Městského úřadu Nový Bor ze dne 14. 1. 2015 a souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy, pak je podle žalobce zvláštní, že Městský úřad Nový Bor souhlasil se stavbou rodinného domu a čistírny odpadních vod, když tato byla umístěna také v nezastavitelném území na pozemku p. č. ■■■. Z toho plyne, že tento správní orgán jednal v rozporu se zákonem od samého počátku. Stanoviska Městského úřadu Nový Bor ze dne 8. 9. 2014 a 14. 1. 2015 nadto nebyla odůvodněna, jsou tedy nepřezkoumatelná. Žalobce pak nesouhlasil se závěrem Městského úřadu Nový Bor z územně plánovací informace ze dne 19. 10. 2015, v níž se uvedený správní orgán zabýval čl. 6 vyhlášky č. 7/2004, přičemž dovodil, že s ohledem na skutečnost, že historické lokality nejsou nijak definovány, jedná se o zastavitelné území. Pokud by byl výklad ohledně historických lokalit správný, pak chybí splnění druhé podmínky pro výstavbu v osadách Naděje a Trávník, a to je zbořeniště. Žalobce setrval na své argumentaci, že obě podmínky musí být splněny současně. Protože pro osady Trávník a Naděje není prováděcí vyhláškou k územnímu plánu města C. stanovena urbanistická koncepce, není jakákoli výstavba v zastavitelném území možná, ale je omezena pouze na

historické lokality, na kterých se navíc nachází zbořeniště. Žalobce nesouhlasil s tím, že by uvedené podmínky platily jen pro výstavbu bytových domů, protože čl. 6 uvedené vyhlášky hovoří o výstavbě obecně, nikoli jen o bytové výstavbě. Žalobce proto v replice setrval na svém žalobním návrhu.

V. Ústní projednání věci

K projednání žaloby v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařídil soud ústní jednání.

Při něm právní zástupce žalobce i žalovaný, stejně jako právní zástupkyně osob na řízení zúčastněných 1. a 2. setrvali na svých stanoviscích. Právní zástupkyně osob zúčastněných na řízení 1. a 2. doplnila, že předmětný pozemek je v rámci přípravy nového územního plánu města Cvikov opět zahrnut do smíšeného obytného území. Tomuto argumentu právní zástupce oponoval tím, že nový územní plán nebyl dosud přijat a nelze k němu přihlížet.

Podle § 77 odst. 1 s. ř. s. soud doplnil dokazování územním rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015 a zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015. Protože součástí spisového materiálu nebyl ani hlavní výkres územního plánu města Cvikov ani obecně závazná vyhláška č. 7/2004, soud provedl dokazování i těmito listinami, aby ověřil skutečnosti uváděné účastníky řízení. Z kupní smlouvy ze dne 19. 8. 1996 pak soud zjistil, že v roce 1996 koupili právní předchůdci žalobce – manželé R. – nemovitosti, jichž se věc týká, konkrétně dům č. p. ■■■ se stavební p. č. ■■■, dále pozemky p. č. ■■■ zbořeniště, p. č. ■■■, p. č. ■■■, p. č. ■■■, p. č. ■■■ a p. č. ■■■.

Soud naopak neshledal potřebu doplnit dokazování smlouvou o zrušení podílového vlastnictví uzavřenou mezi žalobcem a jeho bratrem Mgr. J.R. ani kupní smlouvu, na základě které MUDr. K. nabyla též pozemek p. č. ■■■ od bratra žalobce. Obsah těchto listin se dle názoru soudu bezprostředně netýká otázek, jež jsou podstatou uplatněných žalobních bodů. Soud neprováděl dokazování ani inzerátem ohledně prodeji dotčených pozemků, neboť skutečnosti v něm uvedené mohou mít případně význam v soukromoprávní rovině, nikoli pro zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí. Stejně tak soud nevyhověl četným návrhům na doplnění dokazování MUDr. K. a V.B.. Řada listin, které tyto osoby zúčastněné na řízení soudu předložily, byla součástí spisového materiálu žalovaného (stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny CHKO Lužické hory ze dne 19. 1. 2015 a její souhlas ze dne 3. 2. 2016, souhlasné stanovisko Městského úřadu Nový bor, odboru životního prostředí, ze dne 14. 1. 2015, územně plánovací informace ze dne 19. 10. 2015), kterým správní soud dokazování neprovádí. Ostatní závazná stanoviska, územně plánovací informace Městského úřadu Nový Bor, stavebního úřadu a úřadu územního plánování, jakož i jeho závazné stanovisko, a předchozí souhlas Agentury ochrany přírody a krajiny CHKO Lužické hory se týkají předchozího územního řízení, které není předmětem soudního přezkumu. Jejich existence a obsah nadto vyplývají i z územního rozhodnutí ze dne 10. 4. 2015 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, jímž soud dokazování provedl, proto soud nepovažoval za nutné skutkový stav v tomto směru doplňovat.

VI. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo ve spojení s prvostupňovým územním rozhodnutím rozhodnuto o umístění shora popsané stavby rodinného domu na pozemku p. č. ■■■, krajský soud přezkoumal v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Soud vycházel z následujících zjištěných skutečností:

Žalobce je vlastníkem st. p. č. ■■■ s objektem bydlení č. p. ■■■, st. p. č. ■■■, p. č. ■■■, p. č. ■■■, p. č. ■■■, p. č. ■■■, p. č. ■■■, vše v k. ú. T. u C.. MUDr. K. je vlastníkem sousedících pozemků st. p. č. ■■■, p. č. ■■■, p. č. ■■■ a ■■■, vše v k. ú. T. u C.. Tyto skutečnosti nejsou mezi účastníky sporné a vyplývají také z informací o parcelách z katastru nemovitostí založených ve spisovém materiálu. Právní předchůdci žalobce – manželé R. – nabyli v roce 1996 st. p. č. ■■■ s objektem bydlení č. p. 51, ale také pozemky st. p. č. 189 se zbořeništěm a pozemky p. č. ■■■ a ■■■, spolu s dalšími sousedícími nemovitostmi. Existence samostatného pozemku p. č. ■■■ vyplývá již z kupní smlouvy z roku 1996.

Územní řízení bylo zahájeno podáním žádosti MUDr. K. a V.B. ze dne 9. 11. 2015 o územní rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu a dalších souvisejících staveb na pozemku p. č. ■■■.

K žádosti byla připojena i územně plánovací informace vydaná Městským úřadem Nový Bor, stavebním úřadem a úřadem územního plánování, dne 19. 10. 2015, č. j. MUNO 52933/2015, podle které je pozemek p. č. 586/2 zařazen v plochách s funkčním využitím „smíšené obytné území“ a návrh na umístění stavby rodinného domu je v souladu s podmínkami stanovenými územním plánem obce C.. Žadatelé v průběhu územního řízení doložili mj. souhlasná vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny, CHKO Lužické hory ze dne 19. 1. 2015 a 28. 1. 2016. Později dodali i odborné souhlasné vyjádření tohoto dotčeného správního orgánu ze dne 3. 2. 2016, v němž bylo uvedeno, že dotčený pozemek se nachází v zastavěném území města. Žadatelé předložili i souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Nový Bor, odboru životního prostředí, ze dne 8. 12. 2014; závazné stanovisko Městského úřadu Nový Bor, odboru životního prostředí, jako orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, ze dne 14. 1. 2015, jímž byl dán souhlas s odnětím zemědělské půdy s tím, že dle územního plánu se dotčený pozemek nachází v zastavěném území obce.

Stavební záměr byl projednán při ústním jednání spojeném s místním šetřením dne 2. 2. 2016 a opakovaně dne 12. 4. 2016. V obou případech vyjádřil žalobce nesouhlas s navrhovanou stavbou, neboť její umístění není v souladu s územním plánem. Stavební úřad naopak konstatoval soulad záměru s územním plánem s odůvodněním, že pozemek p. č. 586/2 leží v zastavěném území obce a je součástí ploch s funkčním využitím „smíšené obytné území“.

Územním rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016, č. j. MÚC-2378/2016-STO, stavební úřad rozhodl o umístění stavby roubeného rodinného domu a dalších souvisejících staveb na pozemku p. č. 586/2, neboť zjistil, že umístění předmětné stavby spadá do ploch „smíšené

obytné území“ a je tak v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací města C. a okolí, což bylo doloženo územně plánovací informací o podmínkách využívání území vydanou Městským úřadem Nový Bor ze dne 19. 10. 2015. Stavební úřad konstatoval, že součástí závazné části územního plánu města Cvikov je i hlavní výkres, který stanovuje hranici současně zastavěného území, pozemek p. č. ■■■ je zde vymezen jako plocha „smíšené obytné území“. Závazná část územního plánu pak „smíšené obytné území“ definuje jako univerzální území s převládajícím bydlením, kde se vše podřizuje pohodě bydlení a situují se zde stavby pro bydlení všeho druhu, zařízení, služby, které svým nepřesahují význam daného území. Umísťují se zde domy pro individuální bydlení, smíšená bytová výstavby, včetně staveb jednoduchých a doplňkových, rekreační domky, rekreační chalupy, veřejná hřiště. Závazná část územního plánu tak stanovuje pro celé území města urbanistickou koncepci. Tu lze dohledat v čl. 6 „funkční plochy“, kde je uvedeno, že v osadách Trávník a Naděje není navržen urbanistický rozvoj území a stavbu lze uskutečnit na historických lokalitách, na místě zbouraných budov. Historické lokality nejsou v územním plánu definovány, ale jsou to oblasti území zastavěné, tedy urbanizované. V územním plánu byly při jeho tvorbě lokality historicky využívané k bydlení vymezeny jako součást stabilizovaného, tj. současně zastavěného území obce se stanoveným funkčním využitím tohoto území. Funkční využití bylo stanoveno dle stávajícího způsobu využití, přičemž v daném případě u pozemku p. č. ■■■ byla plocha označena jako „smíšené obytné území“. Nevymezení zastavitelného území v části Trávník a Naděje lze podle stavebního úřadu vnímat jako záměr o hospodárnějším využití zastavěného území, ochranu nezastavěného území. Obecně závaznou vyhlášku o závazné části územního plánu C. není pro předmětný pozemek stanoven žádný limit omezující nebo podmiňující jeho navrhované využití, pozemek není ani v záplavovém území. Není pro něj uveden žádný limit, regulativ, ani relevantní důvod, který by jakkoli limitoval využití současně zastavěného území nebo využití ploch označených jako „smíšené obytné území“.

Označené územní rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 8. 2016, č. j. OÚPSŘ 191/2016-330-rozh., potvrdil. Ohledně souladu navrhované stavby na pozemku p. č. ■■■ s územním plánem města C. se žalovaný plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry stavebního úřadu. I podle žalovaného se předmětný pozemek nachází v zastavěném (stabilizovaném) území města C., v ploše smíšeného obytného území, které je definováno jako území univerzální s převládajícím bydlením, kde se vše podřizuje pohodě bydlení. Zopakoval, že historické lokality nejsou územním plánem nijak definovány, ale jsou to oblasti zastavěné, tj. urbanizované, které byly při tvorbě územního plánu vymezeny jako součást stabilizovaného, tj. současně zastavěného území, s funkčním využitím pozemku p. č. ■■■ k bydlení v ploše smíšeného obytného území. Žalovaný rovněž zopakoval, že územním plánem není pro předmětný pozemek stanoven žádný limit omezující nebo podmiňující jeho využití, pozemek se nenachází ani v záplavovém území, není tedy žádný důvod, který by limitoval využití současně zastavěného území či ploch s funkčním využitím smíšené obytné území. V této souvislosti dále uvedl, že žalobce uplatnil námitku nesouladu umísťované stavby ke vztahu k územnímu plánu, aniž by specifikoval, jak mohou být dotčena jeho vlastnická práva, proto jde jeho námitka nad rámec relevantních námitek. Žalovaný dále konstatoval, že striktní regulativ dle čl. 6 územního plánu je splněn, neboť pozemek historicky náležel k ucelenému souboru pozemků spolu s pozemkem st. p. č. ■■■ (zbořeniště) a p. č. ■■■ a další st. p. č. ■■■ (objekt k bydlení). V důsledku dělení pozemků a majetkových operací byl předmětný pozemek v nedávné minulosti oddělen, a byť se na něm nenalézá

zbořeniště, urbanisticky náleží k sousedním pozemkům, i z tohoto důvodu byl v rámci územního plánu C. zahrnut do zastavěného území. Při striktním výkladu zmíněného regulativu by předmětný pozemek i přes svou dostatečnou velikost a vazbu na zastavěné území nebylo možné zastavět. Takový výklad by odporoval zásadám legitimního očekávání zakotvených ve správním řádu, neboť u tohoto pozemku bylo v souladu se stavebním zákonem povoleno oddělení, které by bez možnosti realizovat na takto odděleném pozemku stavbu postrádalo smysl. Pozemek byl zahrnut do zastavěného území, bylo povoleno jeho oddělení, správní orgány tak jednoznačně směřovaly k vytvoření pozemku určeného k zastavění. Tento postup byl následně potvrzen v územně plánovací informaci ze dne 19. 10. 2015. Není tak možné v situaci, kdy stavebník v dobré víře předkládá žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, vyložit zmiňovaný regulativ územního plánu způsobem, který odporuje veškerým předešlým aktům orgánům státní správy. Tímto výkladem žalovaný respektuje, že zmíněný regulativ omezuje výstavbu v osadě Trávník jen na lokality, kde již zástavba existuje či historicky existovala. Žalovaný zopakoval, že pozemek p. č. 586/2 je součástí historiky zastavěných lokalit.

Ze shodných tvrzení účastníků a územního rozhodnutí ze dne 10. 4. 2015, č. j. MUC-2112/2015-STO, vyplývá, že před popsáním územním řízením osoby zúčastněné na řízení 1. a 2. požádaly o umístění stavby čistírny odpadních vod u rodinného domu a kanalizační přípojky se systémem zasakování pro budoucí rodinný dům na pozemcích p. č. 586/1 a 586/2, které jim bylo uvedeným územním rozhodnutím povoleno. Stavební úřad přitom vycházel také ze závazného stanoviska úřadu územního plánování Městského úřadu Nový Bor ze dne 14. 1. 2015, č. j. MUNO 2109/2015, podle kterého je umístění uvedené stavby v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, neboť dotčené pozemky jsou v plochách s funkčním využitím „smíšené obytné území“.

K odvolání žalobce bylo uvedené územní rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. OÚPSŘ 134/2015-330-rozh., a věc byla současně vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Z odůvodnění označeného rozhodnutí vyplývá, že pochybení stavebního úřadu spočívalo v nesprávném posouzení souladu umísťovaných staveb s platným územním plánem. Žalovaný shledal, že pozemek p. č. 586/1 se podle územního plánu nachází v nezastavěném území, jedná se o pozemek nezahrnutý do zastavěného území obce, na kterém nelze stavbu podle § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit. Žalovaný současně konstatoval, že pozemek p. č. ■■■ je sice v zastavěném území osady Trávník, ale protože nebyl dříve zastavěn, není zde žádné zbořeniště, nelze na něm podle regulativů stanovených obecně závaznou vyhláškou č. 7/2004 o závazných částech územního plánu města C. umístit ani povolit domácí čistírnu odpadních vod a budoucí rodinný dům, pro který je odkanalizování řešeno, protože v dané ploše není navržen urbanistický rozvoj území a výstavbu lze uskutečnit na historických lokalitách, na místě zbouraných budov, což předmětný pozemek nesplňuje.

Soud dále ověřil, že dle hlavního výkresu územního plánu města C. je pozemek p. č. 586/2 zařazen mezi plochy „smíšené obytné území“ a je v zastavěném území obce. Podle čl. 3 „Úvodních ustanovení“ vyhlášky č. 7/2004 o závazných částech územního plánu města C. se řešené území obce podle územního plánu člení na a) nezastavěné a nezastavitelné a b) současně zastavěné a zastavitelné, přičemž do zastavěného a zastavitelného území jsou zařazeny funkční plochy mj. „smíšené obytné území“. Čl. 5 uvedené vyhlášky, který řeší „Funkční uspořádání“, definoval „smíšené obytné území“ jako „univerzální území

s převládajícím bydlením. Pohodě bydlení se vše podřizuje.“ Jako přípustné činnosti, stavby a kultury uvedeny: „Do území se situují stavby pro bydlení všeho druhu, dále pak zařízení a služby, které svým významem nepřesahují význam daného území. Umísťují se zde domy pro individuální bydlení, smíšená bytová výstavby, včetně staveb jednoduchých a doplňkových, rekreační domky, rekreační chalupy, veřejná hřiště.“ Podle čl. 4, v němž se řeší „Urbanistická koncepce“, se zásady urbanistické koncepce stanoví ve výkresu č. 2 grafické části. Čl. 6 „Funkční složky“ pak ve vztahu k bytové výstavbě uvádí, že „V osadách Trávník a Naděje není navržen urbanistický rozvoj území. Lze zde výstavbu uskutečnit pouze na historických lokalitách, na místě zbouraných budov.“

Zjištěné skutečnosti posoudil soud následně:

Podle § 90 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, kterou se dle § 2 odst. 1 písm. n) bod 2. stavebního zákona rozumí i územní plán.

Není-li posuzovaný záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, tedy mj. v souladu s územně plánovací dokumentací, stavební úřad podle § 92 odst. 2 stavebního zákona žádost o územní rozhodnutí zamítne (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009-107, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Územní plán představuje závazný podklad pro vydání územního rozhodnutí, jímž se rozhoduje o umístění všech staveb v území. Je povinností stavebního úřadu u staveb, s nimiž územní plán v daném území počítá, povolit jejich umístění jen za předpokladu, že budou navrženy v souladu s regulativy stanovenými v platném územním plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2010, č. j. 7 As 76/2010-91).

Klíčovou otázkou v projednávaném případě je právě soulad umísťované stavby rodinného domu spolu s dalšími souvisejícími stavby na pozemku p. č. ■■■ s územním plánem města C..

Ještě před jejím zodpovězením musí soud připustit, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí ze dne 10. 8. 2016 odchýlil od svých závěrů vyslovených ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 20. 7. 2015, č. j. OÚPSŘ 143/2015-330-rozh. Ačkoli žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že posledně označeným rozhodnutím stavebnímu úřadu pouze uložil, aby se v dalším řízení řádně zabýval posouzením, zda navrhovaný stavební záměr beze vší pochybnosti naplňuje regulativy a podmínky pro zastavění pozemku dané platným územním plánem, a že s konečnou platností nevyslovil, že je dán důvod k zamítnutí žádosti, z odůvodnění tohoto rozhodnutí podle názoru soudu vyplývá, jak o přípustnosti jakékoli výstavby na pozemku p. č. ■■■ z hlediska souladu s platným územním plánem města C. žalovaný usuzoval. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 7. 2015 konstatoval, že i když je pozemek p. č. ■■■ v zastavěném území osady T. podle územního plánu, vzhledem k závazným regulativům stanoveným vyhláškou č. 7/2004 nelze na uvedeném pozemku umístit ani povolit domácí čistírnu odpadních vod a budoucí rodinný dům, neboť pozemek nebyl dříve zastavěn (není zde žádné zbořeniště) a v dané ploše není navržen urbanistický rozvoj území a výstavbu lze uskutečnit pouze na historických lokalitách, na místě zbouraných budov, což předmětný pozemek nesplňuje.

Žalobci se proto musí napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016 jevit jako překvapivé, vydané v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí. Pokud by ovšem závěry žalovaného prezentované v prvně vydaném rozhodnutí z pohledu zákonnosti neobstály, stěží by se jich mohl žalobce s úspěchem dovolávat před soudem. Nezákonné rozhodnutí totiž nemůže založit legitimní očekávání účastníka řízení v tom směru, že napříště bude ve skutkově a právně obdobném případě rozhodnuto shodně, jak předvídá § 2 odst. 4 správního řádu.

Nyní již k sporné otázce souladu umíst'ovaného stavebního záměru s územním plánem města C. a k výkladu dotčených částí územního plánu.

Územní plán města C. byl přijat ještě za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. V obecné rovině lze připomenout, že podle § 10 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 územní plán obce stanoví urbanistickou koncepci, řeší přípustné, nepřípustné, případně podmíněné funkční využití ploch, jejich uspořádání, určuje základní regulaci území a vymezuje hranice zastavitelného území obce; přitom se v územním plánu obce vyznačí hranice současně zastavěného území obce.

Podle § 29 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 obsahovala územně plánovací dokumentace závazné a směrné části řešení, přičemž závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech; ostatní části řešení jsou směrné. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení závaznou část územně plánovací dokumentace a její změny, které schvaluje obec v samostatné působnosti, vyhláší její orgány obecně závaznou vyhláškou. Závazná část územně plánovací dokumentace je závazným podkladem pro zpracování a schvalování navazující územně plánovací dokumentace a pro rozhodování v území. Podle § 18 odst. 1 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, přitom závazná část územně plánovací dokumentace s ohledem na hodnoty území omezuje, vylučuje, popřípadě podmiňuje umíst'ování staveb, využití území nebo opatření v území a stanoví zásady pro jeho uspořádání. V souladu s § 18 odst. 2 písm. b) uvedené vyhlášky závazná část územně plánovací dokumentace obsahuje zejména u územního plánu obce urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení, vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanačních nebo asanačních úprav. Podrobnosti obsahu územního plánu stanovila část II. Přílohy č. 2 uvedené vyhlášky.

V souzeném případě byly obecně závaznou vyhláškou č. 7/2004 o závazných částech územního plánu města C. s účinností od 31. 12. 2004 závazně stanoveny základní zásady uspořádání území dané obce a limity jeho využití vyjádřené ve stanovených regulativech, a to ve smyslu § 29 odst. 1, odst. 3 stavebního zákona z roku 1976. Soud s odkazem na přechodné ustanovení § 188 odst. 4 stavebního zákona dodává, že uvedená obecná vyhláška zůstala v platnosti (nyní se na ni pohlíží jako na opatření obecné povahy) a tvořila v době vydání napadených rozhodnutí platný územní plán obce C. která je tvořena mj. také k. ú. T..

Předmětný pozemek p. č. ■■■ byl v grafické části územního plánu obsahující

urbanistickou koncepci zahrnut do zastavěného území obce a vyznačen jako plocha s funkčním využitím „smíšené obytné území“.

Plocha „smíšené obytné území“ spadá podle čl. 3 „Úvodních ustanovení“ závazných regulativů územního plánu do území zastavěných a zastavitelných. Čl. 5 obsahující „Funkční uspořádání“ pak definuje „smíšené obytné území“ tak, že se jedná o univerzální území s převládajícím bydlením, kde se vše podřizuje pohodě bydlení. Jako přípustné se mj. do uvedené funkční plochy situují stavby bydlení všeho druhu, umísťují se zde mj. domy pro individuální bydlení, včetně staveb jednouchých a doplňkových. Z tohoto pohledu se umístění rodinného domu s ordinací spolu s dalšími stavbami, které lze zařadit mezi stavby jednoduché a doplňkové k rodinnému domu, jeví jako přípustné, v souladu se stanoveným funkčním uspořádáním vymezeného území, spadajícího nepochybně do zastavěného území obce, kde je obecně na rozdíl od ploch nezastavěných a nezastavitelných výstavba možná.

Sporným je výklad čl. 6 závazné části územního plánu, který ve vztahu k funkční složce Bytová výstavba na území Trávník a Naděje uvádí, že v těchto osadách „není navržen urbanistický rozvoj“ území s tím, že lze „výstavbu uskutečnit pouze na historických lokalitách, na místě zbouraných budov“.

Soud má za to, že striktní výklad cit. článku zastávaný žalobcem, podle kterého by byla i na funkční ploše „smíšené obytné území“ výstavba možná pouze na jednotlivých pozemcích, které jsou historickou lokalitou a současně se na nich nachází zbořeniště, není správný. Takový výklad vychází pouze z jazykového vyjádření v cit. části čl. 6 ve vztahu k osadám T. a N., aniž by současně sledoval účel celého článku upravujícího jednotlivé funkční složky v území v kontextu urbanistické koncepce vyjádřené v grafické části územního plánu a stanoveného funkčního uspořádání území. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že územní plán je nutno vykládat jako celek, nelze vycházet izolovaně pouze z jeho určitých částí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008-201, či ze dne 3. 12. 2010, č. j. 7 As 76/2010-91). Uvedená část čl. 6 vyjadřuje, že v osadách Trávník a Naděje nejsou na rozdíl od ostatních k. ú. (město C., D., Lindava a Svitava) navrženy, doplněny za účelem urbanistického rozvoje další plochy pro bytovou zástavbu. Jde o zdůraznění toho, že v dotčeném území nedošlo k vymezení dalších zastavitelných ploch. Tím, jak případně uvedl stavební úřad, je zajištěno účelné využívání urbanizovaného území osady Trávník, tedy lokalit již dotčených historickou zástavbou, zbořeništi. Dle přesvědčení soudu nelze relevantní část čl. 6 považovat za striktní regulativ ve smyslu limitu využití každého jednotlivého pozemku, jak jej vnímá žalobce. Nelze zároveň přehlédnout, že pozemek p. č. 586/2 byl historicky užíván spolu s ostatními pozemky, které byly historicky zastavěné (st. p. č. ■■■ s č. p. 51, st. p. č. ■■■ zbořeniště), proto byl nepochybně v územním plánu spolu s nimi zařazen do ploch zastavěných jako „smíšené obytné území“ a v širším smyslu spadá do lokality historické, do míst, kde se nacházejí zbourané budovy. Pokud by tomu tak nemělo být, byl by předmětný pozemek nepochybně v závazné části územního plánu zahrnut do funkčních ploch nezastavěných a nezastavitelných, stejně jako pozemky p. č. ■■■.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že závěr stavebního úřadu a žalovaného ohledně souladu stavebního záměru na pozemku p. č. ■■■ s územním plánem obce C. je správný.

K ostatním výhradám žalobce soud uvádí, že argumentace žalovaného nedávným oddělením pozemku p. č. ■■■ za účelem vytvoření stavebního pozemku skutečně není ničím podložena. Z napadeného rozhodnutí ani spisového materiálu okamžik, důvody ani správní akt zakládající oddělení pozemku p. č. ■■■ neplynou. Stejně tak nebylo správné konstatování žalovaného v závěru, že žalobce se při vymezení zastavěného území a při oddělení pozemku vydání těchto aktů nebránil a připustil postupný vznik pozemku určeného k zastavění. Z kupní smlouvy ze dne 19. 8. 1996 uzavřené právními předchůdci žalobce manžely R. vyplývá, že již k tomuto dni byl pozemek p. č. ■■■ veden jako samostatný. Žalobce se jeho výlučným vlastníkem stal až později a nemohl se tedy nijak podílet na „postupném vzniku pozemku určeného k zastavění“. Tato dílčí nepřipadná argumentace však neměla zásadní vliv na jinak správný závěr ohledně souladu stavebního záměru s územním plánem.

VII. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně soud neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 8. března 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu